

flere Aar tilbage af en anden Retning her i Salen. Jeg vil ogsaa gøre Indvending mod det ærede Medlem, naar han i al Almindelighed udtalte, at Højre havde været mod denne Sag, og at Højre ikke havde kunnet forstaa denne Sag — men han havde dog et velvilligt Haab til Slutning om, at det skulde lykkes at overbevise Højre om, hvilken Stilling det skulde indtage til denne Sag. Det ærede Medlem ved jo, at der ogsaa i det, han kalder Højre, har været Stemning for at yde en saadan Hædersgave og Understøttelse, hvilket det nu maatte blive, lige saa vel som hos ham. Et saadant Ønske har været til Stede hos mange af Højre i dette Ting, og der er flere Medlemmer, der have stemt derfor. Og det er heller ikke ukendt for det ærede Medlem, at ogsaa oppe i det andet Ting have Meningerne været delte, der har ogsaa der været Medlemmer, der ønskede at gaa videre end andre i at vise Imødekommen paa dette Omraade. At det Forslag, der blev det endelige Resultat i Fjor, stillede et for ringe Beløb til Raadighed, var utvivlsomt, men det maa betragtes som et Kompromisforslag, der kom frem i sidste Øjeblik, et Forslag, som for Resten ogsaa blev accepteret af det ærede Medlem selv til sidst og af hans Venner. Jeg skal nu, hvad denne Sag i øvrigt angaar, bemærke, at denne Sag er mig et Vidnesbyrd om, hvorledes man — det skal jeg ikke tilbageholde — fra den Side, hvortil jeg selv hører, ofte kommer for sent med sine Indrømmelser. Jeg har den Anskuelse, at dette Spørgsmaal burde have været rejst ogsaa fra Ledernes Side, uden at jeg derfor vil udtale nogen Bebrejdelse mod den ærede nuværende Finansminister; det burde have været rejst i rette Tid. Man burde have erkendt, at eftersom det nu en Gang var rejst fra anden Side i Tinget, var det et Spørgsmaal, hvorom Meningerne efterhaanden vilde samle sig, naar Jubilæumsaaret nærmede sig, og at man ikke kunde undgaa paa dette Omraade at vise den Imødekommen, som fra flere Sider var tilsigtet. Dette burde man have set i rette Tid, og hvis man var kommen i rette Tid med en saadan Sag, havde man formentlig undgaaet en væsentlig Del af de Vanskeligheder, som nu kunne optaarne sig, inden Sagen naar at blive bragt til endelig Afslutning. Hvad nu Sagen i det hele angaar og min Stilling til den lige over for de Udtalelser, der ere faldne, skal jeg for Øjeblikket indskrænke mig til at sige, at jeg i Slutningen af sidste Rigsdagssamling

har stemt for et Beløb af 100 Kr. og vil ogsaa kunne stemme derfor i Fremtiden. Men inden jeg slutter, vil jeg tillade mig at gøre et mindre betydeligt Spørgsmaal til den meget ærede Finansminister, som jeg for øvrigt ogsaa takker, fordi han er fremkommen med dette Forslag. Der er kommet mig for Øre et Par Tilfælde af en Art, som der maaske ikke er mange af, men jeg har truffet disse Tilfælde og vil derfor gerne gøre den højtærede Finansminister et Spørgsmaal i den Anledning. Det ene var en Husmand ude i den vestlige Del af Sjælland, som havde deltaget i Krigsaarene 1848—50. Han sad i en meget ringe og beskedene Stilling, men han mente dog i sin Beskedenhed, at hans Stilling var en saadan, at han ikke burde være blandt dem, som ansøgte om denne Hædersgave, og han er derfor kommen for sent til at indgive sin Ansøgning. Det andet Tilfælde, jeg har truffet, er en Mand, som sidder i en endnu ringere økonomisk Stilling end den førnævnte, men som lever under saa isolerede Forhold, at det var ham ukendt, at der var Udsigt til, at han kunde faa en saadan Hædersgave eller Jubilæumsgave, som der her er Tale om. Man tror maaske ikke, at noget saadant kan indtræffe i vore Dage; men i alt Fald foreligger dette Tilfælde for mig. Jeg vil derfor spørge den højtærede Finansminister, om der kunde vises saadanne, som komme bag efter med deres Ansøgning, Imødekommenhed, hvis denne Lov gennemføres, saaledes at de bleve stillede paa samme Maade over for dette Spørgsmaal som de, der ere indkomne med deres Ansøgning i rette Tid, selvfølgelig forudsat at de, hvis de vare komne i rette Tid, havde været fuldt berettigede til at komme i Betragtning.

Finansministeren (Herring). Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) henvendte et Spørgsmaal til mig, om jeg vilde være villig til at forandre Loven af 26de Marts 1898 saaledes, at den blev i Overensstemmelse med det Ønske, som fremkom her i denne Sal ved Lovens Behandling i forrige Samling, om en Jubilæumsgave til alle Deltagerne i Krigen uden Hensyn til deres økonomiske Forhold. Dette Spørgsmaal kan jeg kort og godt besvare benægtende. Jeg mener ikke, at der nu kan blive Tale om at forandre Loven i den af det ærede Medlem fremhævede Retning. Vi have forhandlet om Loven i forrige Samling, vi ere komne til Enighed om en Lov af et andet Indhold saaledes, at Ju-